

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2020. gada 3. septembrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Tiesu iestāžu sadarbība civillietās – Regula (ES) Nr. 1215/2012 – 1. panta 1. punkts – Piemērošanas joma – Civillietas un komercietas – Jurisdikcija – Izņēmuma jurisdikcija – 24. panta 5. punkts – Strīdi par lēmumu izpildi – Starptautiskas organizācijas rīcība, kas balstīta uz imunitāti pret izpildi saistībā ar apķīlāšanas atcelšanu, kā arī aizliegumu to atsākt no jauna

Lietā C-186/19

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Hoge Raad der Nederlanden* (Nīderlandes Augstākā tiesa) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2019. gada 22. februārī un kas Tiesā reģistrēts 2019. gada 26. februārī, tiesvedībā

Supreme Site Services GmbH,

Supreme Fuels GmbH & Co KG,

Supreme Fuels Trading Fze

pret

Supreme Headquarters Allied Powers Europe,

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], tiesneši M. Safjans [*M. Safjan*], L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], K. Toadere [*C. Toader*] (referente) un N. Jēskinens [*N. Jääskinen*],

ģenerālvokāts: H. Saugmandsgors Ēe [*H. Saugmandsgaard Øe*],

sekretāre: M. Ferreira [*M. Ferreira*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2019. gada 12. decembra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- *Supreme Fuels Trading Fze, Supreme Fuels GmbH & Co KG, Supreme Site Services GmbH* vārdā – *J. van de Velden, G. van der Bend* un *B. Korthals Altes-van Dijk, advocaten,*
- *Supreme Headquarters Allied Powers Europe* vārdā – *G. den Dekker, advocaat,* kā arī *D. Waelbroeck, D. Slater* un *I. Antypas, advokāti,*

* Tiesvedības valoda – holandiešu.

- Nīderlandes valdības vārdā – *M. K. Bulterman* un *M. A. M. de Ree*, kā arī *J. Hoogveld*, pārstāvji,
- Beļģijas valdības vārdā – *C. Pochet* un *C. Van Lul*, kā arī *J.-C. Halleux*, pārstāvji,
- Grieķijas valdības vārdā – *V. Karra*, *S. Papaioannou* un *S. Charitaki*, pārstāves,
- Itālijas valdības vārdā – *G. Palmieri*, pārstāve, kurai palīdz *A. Grumetto*, *avvocato dello Stato*,
- Austrijas valdības vārdā – *J. Schmoll* un *F. Koppensteiner*, pārstāvji,
- Eiropas Komisijas vārdā – *R. Troosters* un *M. Heller*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2020. gada 2. aprīļa tiesas sēdē,
pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1215/2012 (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās (OV 2012, L 351, 1. lpp.) 1. panta 1. punktu un 24. panta 5. punktu.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp *Supreme Site Services GmbH*, kas ir reģistrēta Šveicē, *Supreme Fuels GmbH & Co KG*, kas ir reģistrēta Vācijā, un *Supreme Fuels Trading Fze*, kas ir reģistrēta Apvienotajos Arābu Emirātos (turpmāk tekstā kopā – “sabiedrības *Supreme*”), no vienas puses, un *Supreme Headquarters Allied Powers Europe* (turpmāk tekstā – “*SHAPE*”), kas ir reģistrēta Beļģijā, no otras puses, par apķīlāšanas atcelšanu.

Atbilstošās tiesību normas

Starptautiskās tiesības

- 3 Saskaņā ar Parīzē 1952. gada 28. augustā parakstīto Protokolu par starptautisko militāro štābu, kas izveidoti saskaņā ar Ziemeļatlantijas līgumu, statusu (turpmāk tekstā – “Parīzes protokols”) I panta a) punktu:

““Līgums” apzīmē Ziemeļatlantijas līguma Pušu 1951. gada 19. jūnijā Londonā parakstīto Līgumu par to bruņoto spēku statusu.”
- 4 Parīzes protokola XI pantā ir paredzēts:

“1. Saskaņā ar Līguma VIII pantu Virspavēlniecība var uzstāties tiesvedībā kā prasītājs vai atbildētājs. Tomēr uzņēmēja valsts un Virspavēlniecība vai ikviens tai pakļauts Sabiedroto spēku štābs, kuru tā pilnvarojusi, var vienoties, ka uzņēmēja valsts rīkosies Virspavēlniecības vārdā jebkurā no uzņēmējas valsts tiesu tiesvedībā esošajām lietām, kurā šis štābs ir kāda no pusēm.

2. Izpildu pasākumi vai darbības, kas vērstas uz to īpašuma vai līdzekļu konfiscēšanu vai arestu, netiks vērstas pret nevienu Sabiedroto spēku štābu, izņemot Līguma VII panta 6.a punkta un XIII panta nolūkā.”

Savienības tiesības

5 Regulas Nr. 1215/2012 10., 34. un 36. apsvērumā ir noteikts:

“(10) Šīs regulas darbības jomā būtu jāietver galvenie civiltiesiskie un komerciālie jautājumi, izņemot dažus skaidri noteiktus jautājumus, [..].

[..]

(34) Būtu jānodrošina nepārtrauktība starp 1968. gada [27. septembra Briseles Konvenciju par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās (OV 1972, L 299, 32. lpp.)], [Padomes] Regulu (EK) Nr. 44/2001 [(2000. gada 22. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās (OV 2001, L 12, 1. lpp.)] un šo regulu, un tālab būtu jānosaka pārejas noteikumi. Šī pati nepārtrauktības vajadzība attiecas uz 1968. gada Briseles konvencijas un regulu, kas to aizstāj, interpretāciju Eiropas Savienības Tiesā.

[..]

(36) Neskarot dalībvalstu pienākumus saskaņā ar Līgumiem, šai regulai nevajadzētu ietekmēt divpusēju konvenciju un nolīgumu piemērošanu starp trešo valsti un dalībvalsti, kas noslēgti pirms Regulas (EK) Nr. 44/2001 stāšanās spēkā un attiecas uz jautājumiem, kurus reglamentē ar šo regulu.”

6 Šīs regulas 1. panta 1. punktā ir paredzēts:

“Šo regulu piemēro civillietās un komercietās neatkarīgi no tiesas būtības. Tā neattiecas jo īpaši uz nodokļu, muitas vai administratīvajām lietām vai uz valsts atbildību par darbību un bezdarbību, īstenojot valsts varu (*acta iure imperii*).”

7 Šīs pašas regulas 4. panta 1. punkts ir formulēts šādi:

“Saskaņā ar šo regulu personas, kuru domicils ir kādā dalībvalstī, var iesūdzēt minētās dalībvalsts tiesā neatkarīgi no viņu pilsonības.”

8 Atbilstoši Regulas Nr. 1215/2012 24. panta 5. punktam:

“Šādām dalībvalsts tiesām ir izņēmuma jurisdikcija neatkarīgi no pušu domicila:

[..]

5) lietā attiecībā uz spriedumu izpildi – tās dalībvalsts tiesām, kurā spriedums ir izpildīts vai ir jāizpilda.”

9 Šīs regulas 35. pantā ir paredzēts:

“Dalībvalsts tiesās var iesniegt pieteikumu attiecībā uz tādiem pagaidu pasākumiem, tostarp aizsardzības pasākumiem, ko var piemērot saskaņā ar minētās dalībvalsts tiesību aktiem, pat ja lieta pēc būtības ir citas dalībvalsts tiesu jurisdikcijā.”

10 Minētās regulas 73. panta 3. punktā ir noteikts:

“Šī regula neietekmē tādu divpusēju konvenciju un nolīgumu piemērošanu, kas noslēgti starp trešo valsti un dalībvalsti pirms Regulas (EK) Nr. 44/2001 spēkā stāšanās dienas un kas attiecas uz jautājumiem, kurus reglamentē šī regula.”

Nīderlandes tiesības

- 11 *Nederlandse Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering* (Nīderlandes Civilprocesa kodekss, turpmāk tekstā – “Civilprocesa kodekss”) 700. pantā ir noteikts:

“1) Apķīlāšanas veikšanai ir jāsaņem atļauja no tās tiesas pagaidu noregulējuma tiesneša, kuras darbības teritorijā atrodas viens vai vairāki attiecīgie īpašumi, un, ja apķīlāšana veikta attiecībā uz nemantiskām lietām, – no tās tiesas pagaidu noregulējuma tiesneša, kuras darbības teritorijā ir parādnieka, personas vai vienas no personām, attiecībā uz kuru tiek veikta apķīlāšana, domicils.

2) Atļauja tiek pieprasīta, iesniedzot prasības pieteikumu, kurā ir norādīts veicamās apķīlāšanas veids, kā arī prasītāja norādīto tiesību veids un gadījumā, ja šis tiesības ir finansiāls prasījums, arī summa vai, ja tā vēl nav noteikta, tās maksimālā summa, ievērojot likumā noteiktās īpašās prasības par konkrēto apķīlāšanas veidu. Pagaidu noregulējuma tiesnesis savu nolēmumu pieņem pēc kopsavilkuma pārbaudes. [..]

[..]”

- 12 Atbilstoši Civilprocesa kodeksa 705. panta 1. punktam:

“Pagaidu noregulējuma tiesnesis, kas ir atļāvis veikt apķīlāšanu, pēc jebkuras ieinteresētās personas pieprasījuma kā pagaidu pasākumu var noteikt apķīlāšanas atcelšanu ar nosacījumu, ka tam ir vispārējo tiesību tiesas jurisdikcija.”

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

- 13 *SHAPE* ir starptautiska organizācija, kas dibināta Monsā [*Mons*] (Beļģija) saskaņā ar Parīzes protokolu. Reģionālais militārais štābs, proti, *Allied Joint Force Command Brunssum* (Apvienoto spēku pavēlniecības štābs Brunsumā, turpmāk tekstā – “*JFCB*”), kas ir pakļauts *SHAPE*, tika izveidots Brunsumā (Nīderlande).
- 14 Ar 2001. gada 20. decembra rezolūciju Apvienoto Nāciju Organizācijas Drošības padome, lai nostiprinātu drošību Afganistānā, atļāva izveidot Starptautiskos drošības palīdzības spēkus (turpmāk tekstā – “*ISAF*”).
- 15 Ziemeļatlantijas līguma organizācija (turpmāk tekstā – “*NATO*”) no 2003. gada 11. augusta uzņēmās *ISAF* stratēģisko pavēlniecību, vadību un koordinēšanu.
- 16 Kā izriet no Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem, sabiedrības *Supreme*, pamatojoties uz diviem “vispārējiem pamatpasūtījuma līgumiem” (*Basic Ordering Agreements*, turpmāk tekstā – “*BOA* līgumi”), kas attiecīgi tika parakstīti 2006. gada 1. februārī un 2007. gada 15. martā, piegādāja *SHAPE* degvielu *ISAF* misijas Afganistānā vajadzībām. *BOA* līgumu termiņš beidzās 2014. gada 30. novembrī.
- 17 Lai nodrošinātu visu no minētajiem līgumiem izrietošo izdevumu samaksu, *JFCB* un sabiedrības *Supreme* 2013. gada novembrī parakstīja darījumu konta līgumu, kurā šis pēdējās minētās sabiedrības tika sauktas arī par “piegādātāju”.
- 18 Saskaņā ar šī līguma noteikumiem:

“PREAMBULA

[..]

B. Beidzoties līgumiem, [sabiedrības] *Supreme* no apstiprinātajiem NATO klientiem [...] varēs piedzīt noteiktas korekcijas, nesamaksātos rēķinus vai vēlākās izmaksas [...], vai summas, kas maksājamas sakarā ar pārmaksāto summu, joprojām būs jāmaksā NATO un apstiprinātajiem NATO klientiem, un tās būs no tiem atgūstamas.

C. Puses atzīst, ka to iespējamo izmaksu samaksai, kuras paredzētas līgumos, beidzoties *BOA* līgumu termiņam, varēs izmantot ierobežotus rēķinu izrakstišanas mehānismus.

Turklāt ir iespējams, ka pēc līgumu termiņa beigām NATO vai apstiprināto NATO klientu rīcībā nav vajadzīgo līdzekļu, lai segtu apstiprinātos izdevumus. Lai atrisinātu šos praktiskos jautājumus, puses ir vienojušās izveidot darījumu kontu saskaņā ar darījumu konta līguma noteikumiem, lai segtu prasības par zaudējumu atlīdzību vai citas korekcijas, un noslēgt tādu līgumu par darījumu kontu, kāds izklāstīts turpmāk.

PUSES VIENOJAS par turpmāk norādīto.

[..]

2. Darījumu konta izveide

[..]

2.2. Jākonstatē, ka NATO un apstiprinātiem NATO klientiem joprojām pieder noguldītie līdzekļi, kas tiek aprēķināti, piemērojot fiduciāro depozītu (3.2. punkts), sākot no NATO vai apstiprināto NATO klientu maksājuma. Jebkādu iemaksāto līdzekļu īpašumtiesību pāreju var īstenot tikai, lai segtu atļautus pieprasījumus par zaudējumu atlīdzināšanu vai citas korekcijas.

[..]

4. Piegādātāja pienākumi

[..]

4.4. Piegādātājs nodod pieprasījumus tieši “finanšu līdzekļu atbrīvošanas” darba grupai, un viņam nav nekādu prasījumu, tiesību vai dokumentu attiecībā uz fiduciāro depozītu.

[..]”

- 19 Pēc *JFCB* veiktās finanšu revīzijas sabiedrības *Supreme* šīs pēdējās minētās sabiedrības par 2013. gadu atmaksāja NATO pārmaksātās summas aptuveni 122 miljonu ASV dolāru (USD) (aptuveni 112 miljoni EUR) apmērā. Atmaksātā summa saskaņā ar darījumu konta līguma noteikumiem tika ieskaitīta atvērtā darījumu kontā bankā *BNP Paribas* Briselē (Beļģija).
- 20 2015. gada 1. decembrī sabiedrības *Supreme* pret *SHAPE* un *JFCB* cēla prasību *rechtbank Limburg* (Limburgas tiesa, Nīderlande) par samaksas piedziņu, lai iekasētu summas, kas pieprasītas no šajā darījumu kontā iemaksātajiem līdzekļiem (turpmāk tekstā – “tiesvedība pēc būtības”). Sabiedrības *Supreme* šo prasību pamatoja, apgalvojot, ka tās saskaņā ar *BOA* līgumiem ir piegādājušas *SHAPE* degvielu *ISAF* misijas Afganistānā vajadzībām un ka *SHAPE* un *JFCB* neesot ievērojuši tiem piekritīgās maksājuma saistības.
- 21 *SHAPE* un *JFCB* izvirzīja iebildi par *rechtbank Limburg* (Limburgas tiesa) jurisdikcijas neesamību, atsaucoties uz imunitāti pret tiesvedību. Ar 2017. gada 8. februāra nolēmumu šī tiesa atzina savu jurisdikciju izskatīt sabiedrību *Supreme* prasījumus. 2017. gada 4. maijā *SHAPE* par šo nolēmumu iesniedza apelācijas sūdzību. Kā tika precizēts tiesas sēdē Tiesā, *Gerechtshof 's-Hertogenbosch*

(Hertogenboshas apelācijas tiesa, Nīderlande) ar 2019. gada 10. decembra spriedumu atcēla *rechtbank Limburg* (Limburgas tiesa) nolēmumu un atzina, ka tai nav jurisdikcijas izskatīt strīdu, jo *SHAPE* un *JFCB* esot imunitāte pret tiesvedību. Šis spriedums tika pārsūdzēts *Hoge Raad der Nederlanden* (Nīderlandes Augstākā tiesa).

- 22 Līdztekus šai tiesvedībai pēc būtības *rechtbank Limburg* (Limburgas tiesa) tika ierosinātas divas citas tiesvedības.
- 23 Pēc sabiedrību *Supreme* lūguma pirmajā tiesvedībā, kura nebija balstīta uz sacikstes principu, *rechtbank Limburg* (Limburgas tiesa) pagaidu noregulējuma tiesnesis ar 2016. gada 14. aprīļa nolēmumu sabiedrībām *Supreme* bankā *BNP Paribas* Briselē atļāva apķīlāt darījumu kontā iemaksātos līdzekļus 217 857 167 USD (aptuveni 200 855 593 EUR) apmērā. Šī līdzekļu apķīlāšana notika 2016. gada 18. aprīlī.
- 24 2017. gada 17. martā otrajā tiesvedībā, proti, saistībā ar prasību par pagaidu noregulējumu pamatlietā, *SHAPE* vērsās *rechtbank Limburg* (Limburgas tiesa), lai panāktu ar 2016. gada 14. aprīļa nolēmumu atļautās līdzekļu apķīlāšanas atcelšanu un aizliegtu sabiedrībām *Supreme* no jauna apķīlāt līdzekļus, pamatojoties uz identiskiem faktiem. Šo prasījumu pamatojumam *SHAPE* atsaucās uz imunitāti pret izpildi.
- 25 Ar 2017. gada 12. jūnija nolēmumu *rechtbank Limburg* (Limburgas tiesa) apmierināja *SHAPE* prasījumus.
- 26 Šo nolēmumu 2017. gada 27. jūnijā apstiprināja *Gerechtshof 's-Hertogenbosch* (Hertogenboshas apelācijas tiesa), kura savu kompetenci izskatīt *SHAPE* prasījumus pamatoja ar Regulas Nr. 1215/2012 35. pantu, kā arī Civilprocesa kodeksa 705. pantu, saskaņā ar kuru, ja kāda Nīderlandes tiesa ir atļāvusi veikt apķīlāšanu, tās kompetencē ir to atcelt.
- 27 No lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka *Gerechtshof 's-Hertogenbosch* (Hertogenboshas apelācijas tiesa) ir nospriedusi, ka *SHAPE* interese saglabāt imunitāti pret izpildi prevalē pār sabiedrību *Supreme* interesi piedzīt parādu un ka tā nav pretrunā Romā 1950. gada 4. novembrī parakstītās Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6. pantam.
- 28 2017. gada 21. augustā sabiedrības *Supreme* par šo pēdējo minēto nolēmumu iesniedza kasācijas sūdzību *Hoge Raad der Nederlanden* (Nīderlandes Augstākā tiesa).
- 29 Šī tiesa vispirms norāda, ka sabiedrību *Supreme* veiktā līdzekļu apķīlāšana Beļģijā jau ir tikusi atcelta pēc tam, kad Beļģijas tiesa, piemērojot starp Beļģijas Karalisti un Nīderlandes Karalisti noslēgto Nolīgumu par teritoriālo piekritību, bankrotu un tiesas nolēmumu, šķirējtiesas lēmumu un autentisku dokumentu spēkā esamību un izpildi, kas parakstīts Briselē 1925. gada 28. martā (turpmāk tekstā – “1925. gada divpusējais nolīgums”), bija atļāvusi izpildīt *rechtbank Limburg* (Limburgas tiesa) 2017. gada 12. jūnija un *Gerechtshof 's-Hertogenbosch* (Hertogenboshas apelācijas tiesa) 2017. gada 27. jūnija nolēmumus. Tomēr iesniedzējtiesa uzskata, ka sabiedrībām *Supreme* saglabājas interese celt prasību, jo *rechtbank Limburg* (Limburgas tiesa) ne tikai atļāva atcelt apķīlāšanu, bet arī aizliedza sabiedrībām *Supreme* no jauna veikt šādu pasākumu attiecībā uz darījumu kontu.
- 30 Turpinājumā *Hoge Raad der Nederlanden* (Nīderlandes Augstākā tiesa) precizē, ka tai pēc savas ierosmes ir jāpārbauda, vai citas dalībvalsts tiesai bija izņēmuma jurisdikcija saskaņā ar Regulas Nr. 1215/2012 24. panta 5. punktu. Tomēr, pirms tā veic šādu analīzi, iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai *SHAPE* celtā prasība par pagaidu noregulējumu ietilpst Regulas Nr. 1215/2012 materiālajā piemērošanas jomā.

- 31 Šajā ziņā, pirmkārt, iesniedzējtiesa jautā, vai apstākļi, ka saistībā ar apķilāšanas atcelšanas procedūru *SHAPE* atsaucās uz imunitāti pret izpildi, varēja ļaut uzskatīt, ka tā ir rikojusies, īstenojot valsts varu, kā rezultātā strīds neattiektos uz Regulas Nr. 1215/2012 materiālo piemērošanas jomu. Šī tiesa arī uzdod jautājumu par to, kāda ietekme uz strīda kvalificēšanu par “civillietu un komercietu” Regulas Nr. 1215/2012 1. panta 1. punkta izpratnē varētu būt faktam, ka līdzekļu apķilāšana ir atļauta attiecībā uz prasījumu, kas radies no līgumiskām attiecībām, kuras ir tiesvedības pēc būtības priekšmets.
- 32 Gadījumā, ja strīds ietilptu Regulas Nr. 1215/2012 piemērošanas jomā, iesniedzējtiesa, otrkārt, vēlas noskaidrot, vai ar tiesas atļauju veiktas apķilāšanas atcelšana ietilpst Regulas Nr. 1215/2012 24. panta 5. punktā paredzētajā izņēmuma jurisdikcijā attiecībā uz nolēmuma izpildi. Šīs tiesas šaubas rada tas, ka, pirmām kārtām, izņēmumi no vispārīgā noteikuma par jurisdikciju ir jāinterpretē šauri un, otrām kārtām, uz procedūrām, kas ir cieši saistītas ar izpildes procedūru, attiecoties šīs regulas 24. panta 5. punkts. Šai tiesai ir šaubas arī par ietekmi, kāda saistībā ar šī otrā jautājuma analīzi varētu būt apstāklim, ka *SHAPE* ir atsaukusies uz imunitāti pret izpildi. Minētās tiesas ieskatā, var uzskatīt, ka tās dalībvalsts tiesas, kurā pret starptautisku organizāciju ir izpildīta līdzekļu apķilāšana, ir vispiemērotākās, lai novērtētu, vai apķilāšana ir pretrunā imunitātei pret izpildi, uz kuru šī organizācija atsaucas, pamatojoties uz šai dalībvalstij saistošu līgumu vai starptautiskajām paražu tiesībām.
- 33 Treškārt, iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai gadījumā, ja imunitāte pret izpildi, uz kuru atsaucas *SHAPE*, varētu ietekmēt Regulas Nr. 1215/2012 piemērošanu, kādā mērā tiesai, kas izskata lietu, ir jāizvērtē, vai atsaukšanās uz šo imunitāti ir pamatota. Konkrētāk, tā jautā, kā šajā gadījumā ir piemērojama norma, saskaņā ar kuru tiesai ir jāizvērtē visa tās rīcībā esošā informācija, tostarp atbildētāja šajā ziņā izteiktie iebildumi.
- 34 Šādos apstākļos *Hoge Raad der Nederlanden* (Nīderlandes Augstākā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

“1) a) Vai Regula [Nr. 1215/2012] ir jāinterpretē tādējādi, ka tāda lieta kā šī, kurā starptautiska organizācija:

- i) lūdz atcelt trešās personas valdījumā vai turējumā esošas mantas apķilāšanu, ko citā dalībvalstī lūdzis veikt darījuma partneris; un
- ii) lūdz pret darījuma partneri noteikt aizliegumu lūgt veikt atkārtotu apķilāšanu, kas pamatota ar tiem pašiem faktiem,

ņemot vērā, ka šīs prasības ir balstītas uz iebildi par imunitāti pret izpildi, ir uzskatāma pilnībā vai daļēji par civillietu vai komercietu [šīs regulas] 1. panta 1. punkta izpratnē?

- b) Vai, lai atbildētu uz pirmā jautājuma a) daļu, nozīme ir apstāklim, un, ja jā, tad kāda, ka dalībvalsts tiesa ir apmierinājusi prasījumu par apķilāšanu, pamatojoties uz to, ka darījuma partnerim, pēc tā uzskatiem, ir prasījumi pret starptautisko organizāciju, kuri šajā dalībvalstī tiek izskatīti tiesvedībā pēc būtības un attiecas uz līgumstrīdu par maksu par degvielu, kas tikusi piegādāta ar šo starptautisko organizāciju saistītas starptautiskas organizācijas īstenošanai miera misijai?
- 2) a) Ja atbilde uz pirmā jautājuma a) daļu ir apstiprinoša, vai Regulas Nr. 1215/2012 24. panta 5. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka gadījumā, kad dalībvalsts tiesa ir apmierinājusi prasījumu par trešās personas valdījumā vai turējumā esošas mantas apķilāšanu un šī apķilāšana pēc tam ir veikta citā dalībvalstī, tās dalībvalsts tiesām, kurā tika veikta trešās personas valdījumā vai turējumā esošas mantas apķilāšana, ir izņēmuma jurisdikcija lemt par prasību atcelt šo apķilāšanu?
- b) Vai, lai atbildētu uz otrā jautājuma a) daļu, nozīme ir apstāklim, un, ja jā, tad kāda, ka starptautiskā organizācija saistībā ar savu prasību atcelt trešās personas valdījumā vai turējumā esošas mantas apķilāšanu, ir izvirzījusi iebildi par imunitāti pret izpildi?

3) Ja, lai atbildētu, pirmkārt, uz jautājumu, vai runa ir par civillietu vai komercietu Regulas Nr. 1215/2012 1. panta 1. punkta izpratnē, un, otrkārt, uz jautājumu, vai runa ir par prasību, kas ietilpst [šīs] regulas [..] 24. panta 5. punkta piemērošanas jomā, ir nozīme apstāklim, ka starptautiskā organizācija saistībā ar saviem prasījumiem ir izvirzījusi imunitāti pret izpildi, tad – ciktāl tiesai, kurā celta prasība, ir pienākums pārbaudīt, vai šī iebilde ir pamatota, un vai šajā ziņā ir jāpiemēro noteikums, ka tiesai ir jāvērtē visa tās rīcībā esošā informācija, kurā – attiecīgā gadījumā – ietilpst arī darījuma partnera pretenzijas, vai jebkāds cits noteikums?”

Par pieteikumu par mutvārdu procesa atkārtotu sākšanu

- 35 Pēc ģenerālvokāta secinājumu nolasišanas *SHAPE* ar dokumentu, kas iesniegts Tiesas kancelejā, lūdzta, lai saskaņā ar Tiesas Reglamenta 83. pantu tiktu izdots rīkojums par tiesvedības mutvārdu daļas atkārtotu sākšanu. Lūguma pamatojumam tā būtībā norāda, ka ģenerālvokāts secinājumu 90. un 100.–103. punktā esot balstījis savu vērtējumu uz kļūdainu to faktisko un tiesisko apstākļu interpretāciju, kuri ir saistīti ar starptautisko organizāciju darbību.
- 36 Atbilstoši šim 83. pantam Tiesa, uzklusījusi ģenerālvokātu, jebkurā brīdī var izdot rīkojumu par tiesvedības mutvārdu daļas sākšanu vai atkārtotu sākšanu, it īpaši, ja tā uzskata, ka nav pietiekami informēta, vai ja kāds lietas dalībnieks pēc šīs daļas pabeigšanas iesniedz ziņas par jaunu faktu, kam var būt izšķiroša ietekme uz Tiesas nolēmumu, vai arī ja lieta ir jāizskata, pamatojoties uz argumentu, kuru lietas dalībnieki vai Eiropas Savienības Tiesas statūtu 23. pantā minētās ieinteresētās personas nav apspriedušas (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2013. gada 12. decembris, *Carratù*, C-361/12, EU:C:2013:830, 18. punkts, un 2019. gada 11. aprīlis, *Bosworth* un *Hurley*, C-603/17, EU:C:2019:310, 17. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 37 Savukārt Eiropas Savienības Tiesas statūtos un Reglamentā lietas dalībniekiem nav paredzēta iespēja iesniegt apsvērumus par ģenerālvokāta sniegtajiem secinājumiem (spriedums, 2017. gada 15. februāris, *W* un *V*, C-499/15, EU:C:2017:118, 35. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 38 Šajā gadījumā *SHAPE* argumentācija pieteikuma par tiesvedības atkārtotu sākšanu pamatojumam ir vērsta uz ģenerālvokāta šajā lietā sniegto secinājumu kritiku. Ņemot vērā, ka šie secinājumi Tiesai nav saistoši, nav atkārtoti jāsāk mutvārdu process ikreiz, kad ģenerālvokāts izsaka viedokli, kuram pamatlietas dalībnieki nepiekrīt (spriedums, 2014. gada 3. aprīlis, *Weber*, C-438/12, EU:C:2014:212, 30. punkts).
- 39 Šajos apstākļos Tiesa, uzklusījusi ģenerālvokātu, uzskata, ka šajā lietā tai ir visa vajadzīgā informācija, lai atbildētu uz iesniedzējtiesas uzdotajiem jautājumiem, un ka visi nepieciešamie argumenti lietas izspriešanai jau ir apspriesti starp lietas dalībniekiem un ieinteresētajām personām, kas minētas Eiropas Savienības Tiesas statūtu 23. pantā.
- 40 Līdz ar to Tiesa uzskata, ka nav jāizdod rīkojums par tiesvedības mutvārdu daļas atkārtotu sākšanu.

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pieņemamību

- 41 *SHAPE* apgalvo, ka pirmais un otrais jautājums, ciktāl tie attiecas uz lūgumu atcelt apķīlāšanu, proti, pirmā jautājuma a) daļas i) iedaļa un otrā jautājuma a) un b) daļa, ir nepieņemami tāpēc, ka tie ir kļuvuši hipotētiski, jo apķīlāšana, kas pēc sabiedrību *Supreme* lūguma tika atļauta ar *rechtbank Limburg* (Limburgas tiesa) 2016. gada 14. aprīļa nolēmumu, jau ir tikusi atcelta pēc tam, kad šī pati tiesa un

Gerechtshof 's-Hertogenbosch (Hertogenboshas apelācijas tiesa) attiecīgi 2017. gada 12. un 27. jūnijā bija pasludinājušas nolēmumus pirmajā instancē un apelācijas instancē, kuri tika izpildīti pēc tam, kad Beļģijas tiesa, piemērojot 1925. gada divpusējo nolīgumu, bija devusi atļauju.

- 42 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai uz jautājumiem par Savienības tiesību interpretāciju, kurus valsts tiesa uzdevusi atbilstoši pašas noteiktajam tiesiskajam regulējumam un faktiskajiem apstākļiem un kuru pareizība Tiesai nav jāpārbauda, attiecas atbilstības pieņēmums. Tiesa var atteikties lemt par valsts tiesas uzdotu prejudiciālu jautājumu saskaņā ar LESD 267. pantu tikai tad, ja, konkrēti, nav izpildītas Tiesas Reglamenta 94. pantā izvirzītās prasības attiecībā uz lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu saturu vai ja ir acīmredzams, ka Savienības tiesību normas interpretācijai vai spēkā esamības vērtējumam, ko lūgusi valsts tiesa, nav nekādas saistības ar pamatlīetas faktiskajiem apstākļiem vai tās priekšmetu, vai ja problēmai ir hipotētisks raksturs (spriedums, 2017. gada 14. jūnijs, *Online Games* u.c., C-685/15, EU:C:2017:452, 42. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 43 No pamatlīetas apstākļiem neizriet, ka iesniedzējtiesas uzdotajiem prejudiciālajiem jautājumiem par lūgumu atcelt apķīlāšanu nav nekāda sakara ar strīda faktiskajiem apstākļiem vai tā priekšmetu, vēl jo vairāk tādēļ, ka tikai šai tiesai ir jānosaka tās pārbaudes robežas, kas tai ir saistībā ar kasācijas sūdzību par *Gerechtshof 's-Hertogenbosch* (Hertogenboshas apelācijas tiesa) 2017. gada 27. jūnija nolēmumu, ar kuru tika apstiprināts *rechtbank Limburg* (Limburgas tiesa) 2017. gada 12. jūnija nolēmums un apmierināts *SHAPE* lūgums par apķīlāšanas atcelšanu.
- 44 Šajos apstākļos, kā norāda arī ģenerālvokāts secinājumu 31. punktā, jautājums par to, vai Nīderlandes tiesām saskaņā ar Regulu Nr. 1215/2012 ir starptautiska jurisdikcija lemt par šo atcelšanas lūgumu, nav ne hipotētisks, ne arī tāds, kuram acīmredzami nav saistības ar pamatlīetas faktiskajiem apstākļiem vai tās priekšmetu.
- 45 Šajos apstākļos lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir jāuzskata par pieņemamu.

Par pirmo jautājumu

- 46 Ar pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Regulas Nr. 1215/2012 1. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka jēdzienā “civillietas un komercietas” šīs tiesību normas izpratnē ietilpst dalībvalsts tiesā celta prasība par pagaidu noregulējumu, saistībā ar kuru starptautiska organizācija atsaucas uz savu imunitāti pret izpildi, lai panāktu gan to, ka tiek atcelta apķīlāšana, kas ir izpildīta citā dalībvalstī, kas nav tā, kurā ir celta prasība, gan to, ka tiek aizliegts no jauna veikt šādu apķīlāšanu, pamatojoties uz tiem pašiem faktiem, un kas celta līdztekus tiesvedībai pēc būtības par prasījumu, kurš radies no tā – kā apgalvots –, ka nav samaksāts par degvielu, kas piegādāta šīs organizācijas veiktas miera uzturēšanas darbības vajadzībām.
- 47 Vispirms ir jāatgādina, ka, ciktāl ar Regulu Nr. 1215/2012 tika atcelta un aizstāta Regula Nr. 44/2001, ar kuru pašu tika aizstāta 1968. gada 27. septembra Konvencija par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās, kas grozīta ar turpmākām konvencijām par jaunu dalībvalstu pievienošanu šai konvencijai (turpmāk tekstā – “Briseles 1968. gada konvencija”), Tiesas sniegtā interpretācija saistībā ar šo pēdējo minēto juridisko instrumentu noteikumiem ir attiecināma arī uz Regulu Nr. 1215/2012, ja šie noteikumi var tikt kvalificēti kā “lidzvērtīgi” (spriedums, 2019. gada 29. jūlijs, *Tibor-Trans*, C-451/18, EU:C:2019:635, 23. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 48 Lai iesniedzējtiesai sniegtu lietderīgu atbildi, pirmā jautājuma pārbaude ir jāsadala trijos punktos un vispirms jāanalizē prasības par pagaidu noregulējumu rakstura ietekme uz tās piesaisti “civillietām un komercietām” Regulas Nr. 1215/2012 1. panta 1. punkta izpratnē, pēc tam jāizvērtē judikatūrā nostiprinātie kritēriji prasības kvalificēšanai par tādu, kas ietilpst šajā pašā jomā, un, visbeidzot, nozīme, kāda ir imunitātes privilēģijai attiecībā uz šo kvalifikāciju.

- 49 Pirmkārt, attiecībā uz prasības par pagaidu noregulējumu pamatlietā rakstura ietekmi uz tās piesaisti “civillietām un komercietām” Regulas Nr. 1215/2012 1. panta 1. punkta izpratnē vispirms ir jākonstatē, kā tas izriet no Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem, ka šīs prasības mērķis ir panākt pagaidu pasākumu noteikšanu, lai saglabātu faktisko situāciju, kas ir pakļauta tiesas vērtējumam saistībā ar pašu lietas dalībnieku uzsākto tiesvedību pēc būtības. Līdz ar to var uzskatīt, ka šāda prasība attiecas uz “pagaidu vai aizsardzības pasākumiem” Regulas Nr. 1215/2012 35. panta izpratnē ar nosacījumu, ka tā ietilpst šīs regulas piemērošanas jomā.
- 50 Saskaņā ar Tiesas judikatūru par Briseles 1968. gada konvencijas 24. panta interpretāciju, kas ir piemērojama Regulas Nr. 1215/2012 35. pantā paredzēto līdzvērtīgo tiesību normu interpretācijai, izriet, ka ar “pagaidu vai aizsardzības pasākumiem” ir jāsaprot pasākumi, kuri jomās, kas izriet no minētās regulas piemērošanas jomas, ir paredzēti, lai saglabātu faktisko vai juridisko situāciju, lai nodrošinātu tiesības, kuru atzīšanu parasti lūdz tiesai, kurai ir jurisdikcija izskatīt lietu pēc būtības (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1992. gada 26. marts, *Reichert* un *Kockler*, C-261/90, EU:C:1992:149, 34. punkts).
- 51 Turklāt attiecībā uz saikni starp tiesvedību pēc būtības un pagaidu un aizsardzības pasākumiem ir jānorāda, ka lietas dalībnieki un ieinteresētās personas, kas ir iesniegušas apsvērumus Tiesā, nav vienisprātis par to, vai prasība par pagaidu noregulējumu attiecas uz civillietām un komercietām un tādējādi ietilpst Regulas Nr. 1215/2012 piemērošanas jomā. Šajā ziņā sabiedrības *Supreme* un Grieķijas valdība būtībā apgalvoja, ka, lai noteiktu, vai prasība par pagaidu noregulējumu pamatlietā ietilpst Regulas Nr. 1215/2012 piemērošanas jomā, ir jāņem vērā tiesvedības pēc būtības iezīmes, savukārt *SHAPE* ir norādījusi, ka analīzei ir jāattiecas uz pamatlietā aplūkotā pagaidu un drošības pasākuma attiecīgajām iezīmēm. Savukārt Eiropas Komisija, kā arī Nīderlandes un Beļģijas valdības dod priekšroku to tiesību analīzei, kuru aizsardzību tiesas nodrošināt ar pagaidu un aizsardzības pasākumiem.
- 52 Ir jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas judikatūru pagaidu vai aizsardzības pasākumi ir piemēroti, lai aizsargātu ļoti dažādas tiesības, tādējādi to piederību pie Briseles 1968. gada konvencijas piemērošanas jomas nosaka nevis to raksturs, bet gan to tiesību raksturs, kuru aizsardzību tie nodrošina (spriedumi, 1979. gada 27. marts, *de Cavel*, 143/78, EU:C:1979:83, 8. punkts, kā arī 1992. gada 26. marts, *Reichert* un *Kockler*, C-261/90, EU:C:1992:149, 32. punkts).
- 53 Tiesa ir arī nospriedusi, ka, tā kā lūguma noteikt pagaidu pasākumus priekšmets attiecas uz jautājumu, kas ietilpst Briseles 1968. gada konvencijas materiālajā piemērošanas jomā, ir piemērojama šī konvencija un līdz ar to tās 24. pants var pamatot pagaidu noregulējuma tiesneša kompetenci, pat ja tiesvedība pēc būtības jau ir sākta vai var tikt sākta, jo pagaidu pasākumi ir pieņemti vienlaikus ar šādu tiesvedību un tie būtībā ir vērsti uz to pašu tiesību saglabāšanu kā ar šo tiesvedību (šajā ziņā skat. spriedumu, 1998. gada 17. novembris, *Van Uden*, C-391/95, EU:C:1998:543, 33. un 34. punkts).
- 54 No šīs judikatūras, kas, kā atgādināts šī sprieduma 47. punktā, ir attiecināma uz Regulas Nr. 1215/2012 35. pantu, izriet, ka pagaidu un aizsardzības pasākumu piederība pie šīs regulas materiālās piemērošanas jomas ir jānosaka nevis pēc to rakstura, bet gan pēc to tiesību rakstura, kuru aizsardzību pēc būtības ar tiem ir paredzēts nodrošināt.
- 55 Otrkārt, attiecībā uz tiesvedībā nostiprinātajiem kritērijiem, lai prasību kvalificētu par tādu, kas ietilpst vai neietilpst “civillietās un komercietās” Regulas Nr. 1215/2012 1. panta 1. punkta izpratnē, ir jāatgādina, ka Tiesa ir izvērtējusi elementus, kas raksturo tiesisko attiecību starp lietas dalībniekiem raksturu vai pašu strīda priekšmetu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2002. gada 14. novembris, *Baten*, C-271/00, EU:C:2002:656, 29. punkts; 2011. gada 18. oktobris, *Realchemie Nederland*, C-406/09, EU:C:2011:668, 39. punkts, un 2020. gada 7. maijs, *Rina*, C-641/18, EU:C:2020:349, 32. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra) vai, alternatīvi, celtās prasības pamatu un īstenošanas kārtību (šajā nozīmē skat.

- spriedumus, 2013. gada 11. aprīlis, *Sapir* u.c., C-645/11, EU:C:2013:228, 34. punkts; 2013. gada 12. septembris, *Sunico* u.c., C-49/12, EU:C:2013:545, 35. punkts, kā arī 2020. gada 7. maijs, *Rina*, C-641/18, EU:C:2020:349, 35. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 56 Tādējādi, lai gan noteiktas tiesvedības starp valsts iestādi un privāttiesību subjektu var ietilpt Regulas Nr. 1215/2012 piemērošanas jomā, ja prasība tiesā attiecas uz *iure gestionis* veiktām darbībām, tā tas nav gadījumā, ja valsts iestāde rikožas, īstenojot publisko varu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 7. maijs, *Rina*, C-641/18, EU:C:2020:349, 33. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 57 Ja kāds lietas dalībnieks īsteno publiskās varas prerogātas, izmantojot plašākas pilnvaras salīdzinājumā ar tiesību normām, kas ir piemērojamas attiecībām starp privātpersonām, tas izslēdz šādu lietu no “civillietu un komercietu” kategorijas Regulas Nr. 1215/2012 1. panta 1. punkta izpratnē (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 7. maijs, *Rina*, C-641/18, EU:C:2020:349, 34. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 58 Treškārt, rodas jautājums, vai tas, ka tiesvedībā starptautiskā organizācija atsaucas uz privilēģiju attiecībā uz imunitāti pret izpildi, automātiski izslēdz šo tiesvedību no Regulas Nr. 1215/2012 piemērošanas jomas.
- 59 Runājot, pirmām kārtām, par starptautisko paražu tiesību principu attiecībā uz valstu imunitāti pret tiesvedību, ir jāatgādina – Tiesa ir nospriedusi, ka saskaņā ar pašreizējo starptautisko praksi valstu imunitātei pret tiesvedību nav absolūta spēka, bet tā parasti tiek atzīta, ja tiesvedība attiecas uz suverēnām darbībām, kas veiktas *iure imperii*. To savukārt var izslēgt, ja prasība tiesā attiecas uz aktiem, kas nav saistīti ar publisko varu (spriedums, 2020. gada 7. maijs, *Rina*, C-641/18, EU:C:2020:349, 56. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 60 Otrām kārtām, attiecībā uz privāttiesību iestāžu imunitāti pret tiesvedību Tiesa ir nospriedusi, ka tai nav pretrunā Regulas Nr. 1215/2012 piemērošana, ja tiesa, kas izskata lietu, konstatē, ka šādas iestādes nav īstenojušas publiskās varas prerogātas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 7. maijs, *Rina*, C-641/18, EU:C:2020:349, 58. punkts).
- 61 Šī tiesvedība par valstu un privāttiesību subjektu imunitāti pret jurisdikciju ir attiecināma uz gadījumiem, kad starptautiska organizācija atsaucas uz privilēģiju saistībā ar imunitāti neatkarīgi no jautājuma par to, vai runa ir par imunitāti pret jurisdikciju vai imunitāti pret izpildi. Apstāklis, ka atšķirībā no valstu imunitātes pret tiesvedību, kas ir balstīta uz principu *par in parem non habet imperium* (spriedums, 2020. gada 7. maijs, *Rina*, C-641/18, EU:C:2020:349, 56. punkts un tajā minētā judikatūra), starptautisko organizāciju imunitāte, kas parasti ir piešķirta ar šo organizāciju dibināšanas līgumiem, nevar likt apšaubīt šo interpretāciju.
- 62 Tādējādi, kā ģenerālvokāts ir norādījis secinājumu 72. punktā, imunitātes privilēģija, uz ko atsaucas starptautiska organizācija saskaņā ar starptautiskajām tiesībām, automātiski neliedz Regulas Nr. 1215/2012 piemērošanu.
- 63 Līdz ar to, lai noteiktu, vai tiesvedība, kurā ir iesaistīta starptautiska organizācija, kas atsaucas uz privilēģiju saistībā ar imunitāti pret izpildi, izriet vai neizriet no šīs regulas materiālās piemērošanas jomas, ir jāizvērtē, vai, ņemot vērā šī sprieduma 55. punktā minētos kritērijus, šī organizācija īsteno valsts varas prerogātas.
- 64 Šajā ziņā, kā ģenerālvokāts ir norādījis secinājumu 67. punktā, tikai tas apstāklis vien, ka valsts tiesa atzīst sev starptautisko jurisdikciju, atbilstoši Regulas Nr. 1215/2012 tiesību normām neskar imunitātes aizsardzību, uz kuru saskaņā ar starptautiskajām tiesībām atsaucas starptautiska organizācija, kas ir lietas dalībiece šajā tiesvedībā.

- 65 Konkrētajā gadījumā no Tiesas rīcībā esošajiem lietas materiāliem izriet, ka apķīlāšanas – kuras atcelšana tika lūgta ar prasību par pagaidu noregulējumu pamatlietā – priekšmets bija nodrošināt to prasījuma tiesību aizsardzību, kas izriet no līgumiskām tiesiskajām attiecībām, proti, starp *SHAPE* un sabiedrībām *Supreme* noslēgtajiem *BOA* līgumiem. Lai gan šie līgumi attiecas uz degvielas piegādi *SHAPE* militāras operācijas vajadzībām, ko NATO vada miera un drošības uzturēšanai Afganistānā, tie starp pusēm pamatlietā nodibina privāttiesiskās attiecības, un ar šiem līgumiem šīs puses ir brīvprātīgi uzņēmušās tiesības un pienākumus.
- 66 Tas, kā *SHAPE* vēlāk izmantoja degvielu, kas piegādāta saistībā ar *BOA* līgumu izpildi, kā to rakstveida apsvērumos apgalvoja Komisija un kā to ir norādījis arī ģenerāladvokāts secinājumu 103. punktā, nevar ietekmēt šādu tiesisko attiecību raksturu. Fakts, ka noteiktām darbībām ir publisks mērķis, pats par sevi nav pietiekams elements, lai šīs darbības kvalificētu par veiktām *iure imperii*, jo tās neatbilst pārmērīgu pilnvaru īstenošanai, ņemot vērā tiesību normas, kas ir piemērojamas attiecībās starp privātpersonām (spriedums, 2020. gada 7. maijs, *Rina*, C-641/18, EU:C:2020:349, 41. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 67 Attiecībā uz celtās prasības pamatu un īstenošanas kārtību ir arī jānorāda – lai panāktu apķīlāšanas atcelšanu, iesniedzējtiesā tika celta prasība par pagaidu noregulējumu, pamatojoties uz vispārējām tiesību normām, proti, Civilprocesa kodeksa 705. panta 1. punktu.
- 68 No iepriekš minētā izriet, ka, neskarot pārbaudes, kas ir jāveic iesniedzējtiesai, ne tiesiskās attiecības, kas pastāv starp lietas dalībniekiem saistībā ar tādu prasību kā pamatlietā aplūkotā, ne šādas prasības pamats, ne īstenošanas kārtība nevar tikt uzskatīti par tādiem, kas raksturo publiskās varas prerogatīvu izmantošanu Savienības tiesību izpratnē, un tādējādi šāda veida prasība attiecas uz jēdzienu “civillietas un komerclietas” Regulas Nr. 1215/2012 1. panta 1. punkta izpratnē un ietilpst šīs regulas piemērošanas jomā.
- 69 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka Regulas Nr. 1215/2012 1. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts tiesā celta prasība par pagaidu noregulējumu, saistībā ar kuru starptautiska organizācija atsaucas uz savu imunitāti pret izpildi, lai panāktu gan to, ka tiek atcelta apķīlāšana, kas ir izpildīta citā dalībvalstī, kas nav tā, kurā ir celta prasība, gan to, ka tiek aizliegts no jauna veikt šādu apķīlāšanu, pamatojoties uz tiem pašiem faktiem, un kas celta līdztekus tiesvedībai pēc būtības par prasījumu, kurš radies no tā – kā apgalvots –, ka nav samaksāts par degvielu, kas piegādāta šīs organizācijas veiktas miera uzturēšanas darbības vajadzībām, ietilpst jēdzienā “civillietas un komerclietas”, ja šī prasība nav celta saskaņā ar publiskās varas prerogatīvām Savienības tiesību izpratnē, un tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

Par otro jautājumu

- 70 Ar otro jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Regulas Nr. 1215/2012 24. panta 5. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts tiesā celta prasība par pagaidu noregulējumu, saistībā ar kuru starptautiska organizācija atsaucas uz savu imunitāti pret izpildi, lai panāktu gan to, ka tiek atcelta apķīlāšana, kas ir izpildīta citā dalībvalstī, kas nav tā, kurā ir celta prasība, gan to, ka tiek aizliegts no jauna veikt šādu apķīlāšanu, pamatojoties uz tiem pašiem faktiem, ietilpst tās dalībvalsts tiesu izņēmuma jurisdikcijā, kurā ir izpildīta apķīlāšana.
- 71 No Regulas Nr. 1215/2012 24. panta 5. punkta formulējuma izriet, ka nolēmumu izpildes jomā jurisdikcija ir tikai nolēmumu izpildes vietas dalībvalsts tiesām neatkarīgi no lietas dalībnieku domicila.
- 72 Saskaņā ar Tiesas judikatūru Regulas Nr. 1215/2012 24. panta 5. punkta piemērošanas jomā ietilpst nolēmuma pieņemšana tiesvedībās, kas saistītas ar piespiedu līdzekļu izmantošanu kustamu vai nekustamu lietu izdošanai vai ieķīlāšanai, lai nodrošinātu nolēmumu vai dokumentu efektīvu izpildi (spriedums, 2019. gada 10. jūlijs, *Reitbauer* u.c., C-722/17, EU:C:2019:577, 52. punkts).

- 73 Šajā gadījumā, kā izriet no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu, *SHAPE* neapstrīd pasākumus, kurus saskaņā ar 1925. gada divpusējo nolīgumu ir veikusi *tribunal de première instance francophone de Bruxelles* (Briseles frankofonā pirmās instances tiesa), lai izpildītu attiecīgi *rechtbank Limburg* (Limburgas tiesa) 2017. gada 12. jūnija un *Gerechtshof 's-Hertogenbosch* (Hertogenboshas apelācijas tiesa) 2017. gada 27. jūnija nolēmumus, bet lūdz iesniedzējtiesu atcelt *rechtbank Limburg* (Limburgas tiesa) iepriekš saistībā ar tiesvedību *ex parte* pieņemtos nolēmumus, ar kuriem tika atļauta apķīlāšana, kā arī aizliegt no jauna veikt šādu apķīlāšanu, pamatojoties uz tiem pašiem faktiem. Ir jākonstatē, ka tāda tiesvedība kā pamatlietā aplūkotā, kas pati par sevi neattiecas uz nolēmumu Regulas Nr. 1215/2012 24. panta 5. punkta izpratnē izpildi, neietilpst šīs tiesību normas piemērošanas jomā un tātad neizriet no tās dalībvalsts tiesu izņēmuma jurisdikcijas, kurā ir izpildīta apķīlāšana.
- 74 Turklāt apstākļi, ka tāda starptautiska organizācija kā *SHAPE* prasības par pagaidu noregulējumu pamatojumam atsaucas uz imunitāti pret izpildi, neliedz tiesai pārbaudīt tās starptautisko jurisdikciju saskaņā ar Regulu Nr. 1215/2012. Proti, jautājums par to, vai ar imunitāti, uz kuru atsaucas starptautiska organizācija, nav saderīga tiesas, kurā ir celta prasība, jurisdikcija izskatīt šādu prasību vai pieņemt īstenošanas pasākumus pret šādu organizāciju, rodas vēlākā stadijā, pēc tam, kad šī tiesa ir atzinusi starptautisko jurisdikciju.
- 75 Ņemot vērā visus šos apsvērumus, uz otro jautājumu ir jāatbild, ka Regulas Nr. 1215/2012 24. panta 5. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts tiesā celta prasība par pagaidu noregulējumu, saistībā ar kuru starptautiska organizācija atsaucas uz savu imunitāti pret izpildi, lai panāktu gan to, ka tiek atcelta apķīlāšana, kas ir izpildīta citā dalībvalstī, kas nav tā, kurā ir celta prasība, gan to, ka tiek aizliegts no jauna veikt šādu apķīlāšanu, pamatojoties uz tiem pašiem faktiem, neietilpst tās dalībvalsts tiesu izņēmuma jurisdikcijā, kurā ir izpildīta apķīlāšana.

Par trešo jautājumu

- 76 Trešais jautājums būtībā ir par valsts tiesas veiktās pārbaudes apjomu attiecībā uz to, vai ir pamatota atsaukšanās uz starptautiskās organizācijas imunitāti pret izpildi gadījumā, ja no atbildes, kas sniegta uz pirmo un otro jautājumu, izrietētu, ka imunitāte pret izpildi, uz ko tādējādi ir norādīts, ir izšķiroša, lai tādu prasību par pagaidu noregulējumu kā pamatlietā aplūkotā kvalificētu kā tādu, kas attiecas uz "civillietām vai komercietām" Regulas Nr. 1215/2012 1. panta 1. punkta izpratnē vai arī tās 24. panta 5. punktā paredzētās izņēmuma jurisdikcijas noteikuma iespējamās piemērošanas mērķiem.
- 77 Tā kā uz šiem jautājumiem tika atbildēts tādējādi, ka atsaukšanās uz imunitāti pret izpildi automātiski neizslēdz šādu prasību no Regulas Nr. 1215/2012 piemērošanas jomas un neskar kritērijus, lai noteiktu dalībvalsts tiesas starptautisko jurisdikciju izskatīt šo prasību, trešais jautājums nav jāizskata.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 78 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

- 1) Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1215/2012 (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās 1. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts tiesā celta prasība par pagaidu noregulējumu, saistībā ar kuru starptautiskā organizācija atsaucas uz savu imunitāti pret izpildi, lai panāktu gan to, ka tiek atcelta apķīlāšana, kas ir izpildīta citā dalībvalstī, kas nav tā, kurā ir celta prasība, gan to, ka tiek aizliegts no jauna veikt šādu apķīlāšanu, pamatojoties uz tiem pašiem faktiem, un kas**

celta līdztekus tiesvedībai pēc būtības par prasījumu, kurš radies no tā – kā apgalvots –, ka nav samaksāts par degvielu, kas piegādāta šīs organizācijas veiktas miera uzturēšanas darbības vajadzībām, ietilpst jēdzenā “civilietas un komerclietas”, ja šī prasība nav celta saskaņā ar publiskās varas prerogatīvām Savienības tiesību izpratnē, un tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

- 2) Regulas Nr. 1215/2012 24. panta 5. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts tiesā celta prasība par pagaidu noregulējumu, saistībā ar kuru starptautiska organizācija atsaucas uz savu imunitāti pret izpildi, lai panāktu gan to, ka tiek atcelta apķīlāšana, kas ir izpildīta citā dalībvalstī, kas nav tā, kurā ir celta prasība, gan to, ka tiek aizliegts no jauna veikt šādu apķīlāšanu, pamatojoties uz tiem pašiem faktiem, neietilpst tās dalībvalsts tiesu izņēmuma jurisdikcijā, kurā ir izpildīta apķīlāšana.

[Paraksti]